

Dufstændighed, der ogsaa staaer i nøie Forbindelse med Opfattelsen af Skatternes Natur, og som efter min Mening afgiver en ikke lidet vægtig Grund for Vibeholdelsen af en Afgift paa Næringen. Naar man udhælder Vand, seer man, at det søger ned fra de høie Steder til de dybe, det søger at udjevne sig, at komme i Ligevægt. Det Samme er Tilfældet med Skatter, og det er begrundet deri, at Enhver søger at vælte Skatten fra sig; saasnart han faaer den lagt paa sig, søger han saa meget som muligt at blive af med den. Kjøbmændene lader man betale disse høie Tolbagifter, Brændeviinsbrænderen maa ligeledes betale ganske umaadelige Skatter; betænk Alt, hvad en Brændeviinsbrænder maa betale i Skat! Skulde alt dette blive liggende paa ham, maatte han aldeles gaae under, men det gjør han ikke, han vælter Skatten fra sig over paa de Varer, han sælger. Skatten lægges over paa Brændevinet, Kjøbmanden lægger sin Skat over paa Klædet og Alt, hvad han forhandler, og derfor føler han sig slet ikke trykket ved den. Er det nu Tilfældet, at den samme Bevægelse kan finde Sted med Alt, hvad vi beskaffe? Naar vi til Exempel beskaffe en Embedsmand, kan han saa vælte Skatten fra sig? Ja, han vil jo forsøge derpaa, det kan ikke nægtes, han vil see, om han kan faae bevilget høiere Gage, idet han siger: mine Skatter ere nu stegne saa betydeligt; men det ærede Thing veed bedst, hvilke Vanstændigheder han i den Henseende vil have, Sagen berøer ikke paa ham selv alene. Den Mand, der blot lever af Renten af sin Capital, kan han vælte Skatten fra sig, kan Obligationseieren saaledes vælte Skatten over paa en Anden? Nei, men den Næringsdrivende baade har væltet denne Byrde fra sig og vil fremdeles gjøre det, ligesaa vel som Kjøbmanden og Brændeviinsbrænderen. Næringskatten er en Byrde, der har hvilet paa den kjøbenhavnske Næring og paa Næringen i Kjøbstæderne; den er gaaet over til at blive en Bestanddeel af Bedkommendes Vedrøft, det er en Driftsudgift, han har, han fører den slet ikke op som en Udgift ved Huusholdningen, men som en Udgift ved sin Vedrøft, som han maa have erstattet ved Udøvelsen af sin Haandtering. Skomageren søger at vælte Næringskatten over paa Sko og

Støvler, Tømmeren vælter den over paa sit Tømmerarbeide; idet de udføre deres Arbeide og faae det betalt, er der hos dem en Evne til at vælte Skatten fra sig. Her er det da, jeg kommer til at bemærke, at det har sin Betydning, at en saadan Byrde, der i det Hele taget hviler paa Næringen, er en gammel Skat. Man kan være overbevist om, at den allerstørste Deel af det Tryk, der ligger i en saadan Skat, er gaaet over i Priserne; vi have Alle, ved Skræderlønningen, ved Skomagerregningen og ved hvilken som helst Haandværkers Arbeide, der er udført for os, deeltaget i Skatten. Det, at den saaledes er optaget med i de gængse, gjældende Priser, forekommer mig ogsaa at gjøre det utilraadeligt at kaste hele denne Skat overende, idetmindste for Tiden, samtidig med, at man forøvrigt foretager en saa betydelig Forandring. Naar man seer hen til den Betydning, Næringskatten dog har i ikke saa Kjøbstæder, forekommer det mig ogsaa betænkeligt, om man nu her vilde hæve denne Skat, hvoraf Følgen jo rimeligviis vilde blive, at den samme Reform vilde mere eller mindre blive gennemført i de andre Kjøbstæder. Det er de Grunde, hvorfor jeg har maattet ansee det for min Pligt at foreslaae Klassekatten, og jeg har nu bragt disse Grunde under Rigsdagens Overveielse.

Der er ogsaa fremført forskjellige Bemærkninger med Hensyn til § 6. Jeg anerkjender, at den ærede Rigsdagsmand ikke fastholdt Communalbestyrelsens Forslag med Hensyn til denne Paragraph, nemlig at Folk, der have deres Bolig udenfor Kommunen, men som her i Kjøbenhavn have Forretningslocaler og i det Hele taget deres Erhverv, skulle svare Skat her i Byen. Jeg skal slet ikke gaae ind paa det i og for sig meget interessante Spørgsmaal om den større eller mindre Berettigelse hertil, men jeg skal bemærke, at man, naar man vilde indføre en saadan Bestemmelse, samtidig dermed maatte give tilsvarende Bestemmelser med Hensyn til de andre Communer, hvori de Beskattede boe; thi det kan ikke gaae an at sige: Du skal her svare fuld Skat efter Indkomst, og paa Frederiksberg skal du svare fuld Skat efter Formue og Leilighed; det vilde jo være